

Per una sortida constituent

Cal iniciar un procés constituent que no prefiguri el resultat final de la relació que Catalunya acabi tenint amb la resta de l'Estat, sinó que permeti fer un referèndum que sigui vinculant.

JOAN MENA

La present legislatura va començar el 23 de gener de 2013 al Parlament de Catalunya amb la força que donava que el 63% dels diputats i diputades reconeguéssim Catalunya com un subjecte polític amb la capacitat de decidir el seu futur. Malauradament, i només pels interessos electoralistes i partidistes d'Artur Mas i CDC, el dret a decidir acaba la legislatura dividit i confrontant entre sí.

La gran força del dret a decidir és que gent que no és independentista, com és el meu cas, doni suport a què la ciutadania pugui decidir el futur, des de la radicalitat democràtica. La gran irresponsabilitat d'Artur Mas en el final d'aquesta legislatura ha estat la de fer confrontar i percebre com a adversaris aquells que defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles des de sensibilitats o enfocaments diferents. I tot a causa d'una estratègia marcadament electoral. Aquesta confrontació només farà que la situació entri en un cul de sac sense sortida o que acabi guanyant l'immobilisme bipartidista del PP i del PSOE.

Entendre les eleccions del 27S com a plebiscit sobre la independència debilita la força del dret a decidir perquè el divideix. A més, no podem acceptar subterfugis ni succedanis que substitueixin un referèndum. La consulta no està amortitzada perquè no es va voler fer el 9N en el format en què estava pactat. Així doncs, les eleccions del 27S han de ser constituents. Perquè cal tancar una etapa, l'autonòmica, i obrir-ne una de nova que defensi la plena sobirania de Catalunya, però no una sobirania sotmesa a les imposicions de la Troika o del TTIP que defensa CDC, sinó la plena sobirania nacional, social i democràtica. Evidentment, cal que aquest procés constituent no estigui subordinat a cap altre procés d'aquest tipus, que tant de bo es pugui dur a terme també a Espanya i al conjunt d'Europa.

Quina és la diferència? El plebiscit que planteja Mas, a banda de ser una trampa perquè ell mai no defensarà la sobirania de les classes populars en aspectes socials o democràtics, fa que les llistes que es presentaran a les eleccions triïn en nom de la ciutadania, quan el dret a l'autodeterminació l'han d'exercir directament, i no per delegació, els i les catalanes. Per tant, cal iniciar un procés constituent que no prefiguri el resultat final de la relació que Catalunya acabi tenint amb la resta de l'Estat, sinó que permeti fer un referèndum que sigui vinculant.

A més, amb l'aritmètica parlamentària a la mà, seria més intel·ligent optar per l'opció del procés constituent. Segons les últimes enquestes, la independència a través d'unes eleccions sumaria el 46% dels vots, mentre que el suport a un inici constituent tindria l'aval del 63% del Parlament i, a sobre, acabaria amb la celebració d'un referèndum vinculant. Per què hem de dividir el dret a decidir per declarar una hipotètica independència amb el 46% dels vots, que no es podrà fer ni tindrà el reconeixement de ningú, i

no optem per obrir un procés constituent per decidir-ho tot que comptaria amb el 63% dels suports parlamentaris?

Està clar: si això no es fa, és perquè a CDC només li interessa una independència formal, asfixiada pel TTIP i per la Troika i no la sobirania plena en els àmbits nacional, social i democràtic. I perquè ERC ha avalat aquesta tesi amb l'acceptació de la llista "Junts pel Sí a Mas" que no ens traurà de l'actual atzucac. L'alternativa, doncs, és esperar que guanyi la confluència de "Catalunya sí que es pot", que aposta per un full de ruta constituent que impliqui la realització d'un referèndum per decidir quina relació volem mantenir amb l'Estat, un procés de definició d'un nou marc jurídic i institucional de Catalunya, i l'elaboració d'una Constitució i la seva posterior ratificació.